

Sygn. akt I C 7/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 października 2013 roku

Sąd Okręgowy w Białymstoku I Wydział Cywilny

w następującym składzie:

Przewodniczący:	SS Bogusława Zieleniewska-Masłowska
Protokolant:	st. sekr. sądowy Dorota Klimaszewska

po rozpoznaniu w dniu 23 września 2013 roku w Białymstoku

na rozprawie

sprawy z powództwa W. Ł.

przeciwko (...) S.A. w Ł.

o zapłatę

I. Zasądza od pozwanego (...) S.A. w Ł. na rzecz powoda W. Ł. kwotę 93. 000 (dziewięćdziesiąt trzy tysiące) złotych wraz z ustawowymi odsetkami w wysokości 13% w stosunku rocznym od dnia 1 stycznia 2013 roku do dnia zapłaty;

II. Zasądza od pozwanego (...) S.A. w Ł. na rzecz powoda W. Ł. kwotę 6.139,80 (sześć tysięcy sto trzydzieści dziewięć 80/100) złotych wraz z ustawowymi odsetkami w wysokości 13% w stosunku rocznym od dnia 1 marca 2013 roku do dnia zapłaty;

III. Zasądza od pozwanego (...) S.A. w Ł. na rzecz powoda W. Ł. rentę miesięczną z tytułu zwiększonych potrzeb i zmniejszenia widoków powodzenia na przyszłość w kwocie 450 zł (czteryście pięćdziesiąt) złotych płatną do dnia 10 – ego każdego miesiąca począwszy od dnia 1 marca 2013 roku wraz z ustawowymi odsetkami od miesięcznych rat renty należnych od dnia 1 marca 2013r. do dnia zapłaty;

IV. Zasądza od pozwanego (...) S.A. w Ł. na rzecz powoda W. Ł. rentę miesięczną z tytułu utraconych dochodów w kwocie 291,15 zł (dwieście dziewięćdziesiąt jeden 15/100) złotych płatną do dnia 10 – ego każdego miesiąca począwszy od dnia 1 marca 2013 roku wraz z ustawowymi odsetkami od miesięcznych rat renty należnych od dnia 1 marca 2013r. do dnia zapłaty;

V. Ustala odpowiedzialność pozwanego za skutki wypadku z dnia 12 marca 2010r.mogące wystąpić u powoda w przyszłości;

VI. Oddala powództwo w pozostałym zakresie;

VII. Zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 4.774,12 (cztery tysiące siedemset siedemdziesiąt cztery złote 12/100) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu;

VIII. Nakazuje pobrać od powoda z zasądzonego roszczenia na rzecz Skarbu Państwa kwotę 3.421,05 (trzy tysiące czterysta dwadzieścia jeden 5/100) zaś od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 7.269,73 (siedem tysięcy dwieście sześćdziesiąt dziewięć złotych 73/100) złotych tytułem brakującej części wydatków.

UZASADNIENIE

Powód W. Ł. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) S.A. w Ł. kwoty 143.000zł tytułem zadośćuczynienia wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, kwoty 6139,80zł tytułem odszkodowania za utracony dochód i opiekę osób trzecich wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, renty w wysokości 500zł miesięcznie z tytułu zwiększenia potrzeb powoda i zmniejszenia widoków powodzenia na przyszłość, poczynając od 1 stycznia 2013r. płatnej do 10 każdego miesiąca z góry wraz z ustawowymi odsetkami od comiesięcznych rat renty należnych od 1 stycznia 2013r. do dnia zapłaty, zmianę wysokości renty przyznanej przez pozwanego do kwoty 291,15zł miesięcznie płatną do 10 dnia każdego miesiąca wraz z ustawowymi odsetkami wraz z ustaleniem obowiązku pozwanego do uwzględniania waloryzacji renty należnej powodowi w stosunku do zmiany wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę, nadto powód wniósł o ustalenie odpowiedzialności pozwanego za skutki wypadki mogące wystąpić w przyszłości. (k. 2-11).

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych (k. 145-147).

Sąd ustalił, co następuje:

Źródłem zarówno szkody jak i krzywdy powoda jest zdarzenie do którego doszło w dniu 12 marca 2010r. na działce położonej w miejscowości Ł. rejonu (...) w trakcie prac związanych z wyrębem drzew, wykonywanego przy użyciu ładowarki V. (...). W trakcie prac doszło do przewrócenia się ładowarki, i przygniecenia powoda przez kabinę maszyny. Wskutek zdarzenia powód doznał złamania trzony L1 i wyrostka (...) -L4, złamania wieloodłamowego goleni lewej, złamania kości łonowych po stronie lewej i prawej, złamanie żeber V-X po stronie prawej z odmą opłucnej (k. 22-40, 20-21).

Okoliczności zdarzenia jak i doznane przez powoda obrażenia pozostawały bezsporne.

Proces leczenia powoda zapoczątkowany był pobytem w okresie od 12 marca 2010 roku do 16 kwietnia 2010r. na Oddziale O. Urazowym Wojewódzkiego Szpitala (...) w B.. W tym okresie powód przebywał wyłącznie w pozycji leżącej, był cewnikowany, używał pieluch majtek. Miał założony gips na lewą kończynę i zaopatrzony został w kołnierz J.. Po opuszczeniu szpitala powód kontynuował leczenie w Przychodni (...) w B., niemożliwość poruszania się zmusiła powoda do korzystania z wizyt domowych. (k. 22-40).

W okresie od 10-13 maja 2010r. powód ponownie przebywał Oddziale O. Urazowym Wojewódzkiego Szpitala (...) w B. celem zmiany opatrunku gipsowego oraz ćwiczeń rehabilitacyjnych. Przez cały czas powód przyjmował leki przeciwbólowe łagodzące dolegliwości bólowe. W dniu 3 stycznia 2011r. po wykonaniu rtg kręgosłupa stwierdzono u powoda destrukcję zespolenia i skierowano powoda do szpitala (k.41).

W dniach 13 września 2011r. do 19 września 2011r. powód był ponownie hospitalizowany na Oddziale O. Urazowym Wojewódzkiego Szpitala (...) w B.. W tym okresie został poddany zabiegowi operacyjnemu – usunięciu elementów stabilizatora DERO (k.54).

W okresie 5 listopada-14 listopada 2012r. powód korzystał z zabiegów fizjoterapeutycznych w (...) Szpitala Miejskiego (...) w B. (k. 70).

Orzeczeniem lekarza Orzecznika ZUS powód został uznany za całkowicie niezdolnego do pracy najpierw do dnia 31 sierpnia 2012r. a ostatecznie do 30 czerwca 2014r. W postępowaniu tym ustalano uszczerbek na zdrowiu powoda na 26% a następnie orzeczeniem z dnia 10 listopada 2011r. na 36 % (k. 76, 80, 86,87).

Orzeczeniem Miejskiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności z dnia 6 września 2012r. został uznany za osobę niepełnosprawną w stopniu umiarkowanym do 30 września 2015r.(k. 85).

Obecnie powód pozostaje pod opieką (...) w B. (k. 2-11).

W dniu 23 października 2010r. powód dokonał zgłoszenia pozwanemu szkody. Po przeprowadzonym postępowaniu likwidacyjnym i licznej wymianie pism pomiędzy powodem a pozwanym powodowi ostatecznie przyznane zostały następujące świadczenia: zadośćuczynienie w kwocie 53.000zł, kwota 3.960 zł tytułem zwrotu kosztów opieki , kwota 23,44zł tytułem kosztów uzyskania dokumentacji medycznej oraz renta wyrównawcza w kwocie 231,82 zł poczynając od września 2011r.(k. 2-11).

Sąd zważył co następuje:

Pozwany nie kwestionował zaistnienia wypadku ani zasady odpowiedzialności wyznaczonych przez przepisy art. 822 § 1 kc., sporna była jednakże wysokość żadanego roszczenia.

Roszczenie o zadośćuczynienia opierało się na przepisie art. 445 § 1 kc . Podstawą jego żądania jest krzywda niemajątkowa w postaci ujemnych przeżyć związanych z cierpieniami psychicznymi i fizycznymi, wynikająca uszkodzenia ciała.

Weryfikując wysokość przyznanego powodowi zadośćuczynienia Sąd miał na uwadze wypracowane przez judykaturę kryteria, które winny być wzięte pod uwagę przy ustalaniu zadośćuczynienia, a zatem rozmiar krzywd, charakter doznanych obrażeń, trwałość następstw, okres rekonwalescencji, rokowania na przyszłość jak również wiek powoda. Nadto wpływ na ukształtowanie zadośćuczynienia miały funkcje, które winny przyświecać obowiązkowi wyrównania szkody niemajątkowej. Wszak zadośćuczynienie musi spełniać przede wszystkim funkcję kompensacyjną, a więc musi przedstawiać odczuwalną wartość ekonomiczną, nie będącą jednakże wartością nadmierną w stosunku do doznanej krzywdy. Z tego wynika, że „wartość odpowiednia” to wartość utrzymana w granicach odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa. Pamiętać przy tym należy, że na wysokość zadośćuczynienia składają się cierpienia pokrzywdzonego - tak fizyczne jak i psychiczne - których rodzaj, czas trwania i natężenie, należy każdorazowo określić w kontekście materiału dowodowego sprawy. Indywidualny charakter zadośćuczynienia przesądza o tym, że ostateczne ustalenia, jaka konkretnie kwota jest „odpowiednia” z istoty swej należy do sfery swobodnego uznania sędziowskiego (...) (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 4 lutego 2008 r. sygn. III KK 349/07 LEX nr 395071, Prok.i Pr.-wkł. 2008/7-8) Jednakże mając na względzie funkcję kompensacyjną zadośćuczynienia należy dążyć przy tym do tego, aby wysokość zadośćuczynienia odpowiadająca doznanej krzywdzie była jednocześnie odczuwalna dla poszkodowanego i przynosiła mu równowagę emocjonalną, naruszoną przez doznane cierpienia psychiczne. Na zakres ten składa się więc suma wszystkich ustalonych konsekwencji wypadku, które diametralnie zmieniły życie osobiste i zawodowe powoda (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 14 lutego 2008 r. sygn. II CSK 536/07 LEX nr 461725), tak więc obok kryteriów obiektywnych trzeba uwzględniać także indywidualną sytuację poszkodowanego, która może mieć wpływ na odczuwalną przez niego szkodę.

Oceniając rozmiar krzywdy jakiej doznał powód w związku z wypadkiem Sąd miał na uwadze zgromadzoną w sprawie dokumentację medyczną (k. 22-40, 187-203), dokumenty z akt szkody (...)opinię biegłego z zakresu (...) (k. 166-181), dowody te w sposób szczegółowy wskazywały na proces leczenia powoda, przebyte zabiegi operacyjne, proces rehabilitacji, doznane urazy i skutki zdarzenia, jakie powód odczuwa w chwili obecnej. Istotne były również zeznania świadka M. Ł. (k. 150). Zeznająca w charakterze świadka żona powoda towarzyszyła mu przez cały okres leczenia i rehabilitacji, przebywając z powodem każdego dnia i widząc skutki wypadku w chwili obecnej, była w stanie wskazać jak funkcjonował powód w tym okresie, jak funkcjonuje obecnie a w szczególności, jak odczuwa doznaną przez niego szkodę. Świadek wskazywała na zakres czynności, których powód nie jest w stanie wykonywać samodzielnie jak wkładanie skarpet, obuwia, butów. Podkreślała konieczność przyjmowania przez powoda leków przeciwbólowych.

Opiniujący w sprawie biegły z zakresu ortopedii i traumatologii (k. 166-181) wskazywał na trwałe charakter obrażeń ciała doznanych przez powoda. Doznane obrażenia w ocenie biegłego powodowały dolegliwości o znacznym nasileniu przez okres 4-5 miesięcy, następnie ich intensywność miała charakter średni. W chwili obecnej uległy zmniejszeniu jednak wymagają okresowego łagodzenia lekami przeciwbólowymi. Dolegliwości bólowe kręgosłupa towarzyszą powodowi do dziś. Biegły wskazywał również na ograniczenia ruchowe, których doznawał powód w procesie leczenia. Początkowo zajmował pozycję jedynie leżącą, następnie przez 7 miesięcy miał unieruchomioną kończynę w gipsie a przez 8 chodził w gorsecie J.. Przez okres 7-8 miesięcy od wypadku powód wymagał pomocy osób trzecich w kolejnych 3-5 miesięcy pomoc ta ograniczyła się do 3-4 godzin dziennie. Rokowania co do powrotu powoda do zdrowia biegły określił jako niepomyślne. Uraz kręgosłupa w ocenie biegłego przyspieszy zmiany zwyrodnienia, co z kolei nasili dolegliwości bólowe i prawdopodobnie wpłynie na ograniczenie jego ruchomości. Powód ma stwierdzoną ograniczoną ruchomość w stanie kolanowym lewym, możliwe jest w tym zakresie nasilenie ograniczenia. W ocenie biegłego niestabilność stawu kolanowego lewego w przyszłości może wpłynąć na wcześniejszy rozwój zmian zwyrodnieniowych i ich zaawansowanie. Procentowy uszczerbek na zdrowiu biegły określił w zależności od zastosowanej tabeli (...) 63% zgodnie z zasadami orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu określonym w rozporządzeniu z dnia 18 grudnia 2002r. 67%.

Sąd oceniając sporządzoną na potrzeby sprawy opinię pod względem fachowości, rzetelności i logiczności, uznał że została ona sporządzona w oparciu o głęboką wiedzę i wieloletnie praktyczne doświadczenie zawodowe biegłego, w konsekwencji podzielił zawarte w niej konkluzje. Opinia ta korespondowała z dokumentacją medyczną dotyczącą stanu zdrowia powoda, bazowała na jej wnikliwej analizie dokonanej przez biegłego, w związku z czym brak było konieczności dodatkowej jej analizy. Stanowiła zatem wiarygodną podstawę do podjęcia ustaleń w sprawie.

Mając na uwadze okoliczności wskazane w powyższych dowodach w ocenie Sądu przyznane powodowi zadośćuczynienie w kwocie 53.000zł nie mogło być uznane za sumę odpowiednią. Powód w wyniku wypadku utracił zdolności do pracy i samorealizacji, z energicznego w pełni sprawnego człowieka stał się osobą niepełnosprawną, co przekłada się również na ograniczenia w czerpaniu przyjemności z życia. Rokowania co do powrotu powoda do sprawności i pełnego zdrowia są niepomyślne. Jakkolwiek przyznana przez pozwanego kwota nie może być uznana za niewielką, nie stanowi w obecnym czasie na tyle odczuwalnej wielkości, aby mogła w pełni zrekompensować zakres i rozmiar dolegliwości bólowych i poczucia krzywdy jakiej doznał powód i przywrócić równowagę emocjonalną, naruszoną przez doznane cierpienia psychiczne. Na zakres kwoty „odpowiedniej” składać bowiem powinna suma wszystkich ustalonych konsekwencji wypadku, które diametralnie zmieniły życie osobiste i zawodowe powoda a zostały powyższej wyszczególnione. Kwotą odpowiednią w ocenie Sądu jest kwota 150.000zł ponieważ pozwany wypłacił już powodowi kwotę 57.000zł powództwo okazało się zasadne do pozostałej kwoty 93.000zł.

O odsetkach od nalewanego powodowi zadośćuczynienia orzeczono w oparciu o przepis art. 481 § 1 kc zgodnie z żądaniem pozwu. Roszczenie to zostało zgłoszone pozwanemu w 23 października 2010r. Zasadnym zatem było ustalenie odsetek od wskazanej od powoda daty zwłaszcza, iż jest to data późniejsza od daty wymagalności roszczenia.

Żądanie odszkodowania znajduje podstawę prawną w przepisie art. 444§ 1 kc Odszkodowanie z art. 444 § 1 k.c. obejmuje wszelkie koszty wynikłe z uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia, stanowi sposób naprawienia szkód majątkowych (np. poniesionych przez poszkodowanego kosztów leczenia, rehabilitacji, zakupu sprzętu rehabilitacyjnego, dostosowania mieszkania do potrzeb osoby niepełnosprawnej, wydatków związanych z różnymi rodzajami terapii, w tym terapii psychologicznej, wyjazdami sanatoryjnymi, zakupem lekarstw, utraconych zarobków itd.).

W ocenie Sądu powód wykazał zasadność żądanej kwoty odszkodowania w wysokości 6.139,80, na którą składała się kwota 1.891,80 zł z tytułu utraconych odchodów za okres od 12.03.2010r-30.12.2012r. oraz zwrot kosztów opieki za okres od 16.04.2010-16.09.2010r w wysokości 4.248zł. W pozwie zawarte jest szczegółowe wyliczenie utraconego dochodu znajdujące oparcie w dokumentach, zaświadczeniu pracodawcy, zaświadczeniu ZUS o wysokości

przyznanych zasiłków, Decyzji ZUS o przyznaniu renty, (k. 84, 105-106, 107). Pozwany nie kwestionował wskazanego wyliczenia.

Niepodważalnym jest, iż korzystanie z pomocy innej osoby i związane z tym koszty stanowią koszty leczenia w rozumieniu 444 § 1 kc. Legitymacja czynna w zakresie żądania zwrotu tych kosztów przysługuje poszkodowanemu niezależnie od tego, kto sprawował nad nim opiekę osoba bliska czy też inna osoba (por. SN z 15.02.2007r. , II CSK 474/06). Niekwestionowane było wyliczenie dotyczące kosztów opieki w kwocie 4.248 zł znajdujące oparcie w zaświadczeniu Z Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej wskazującego na ceny usług związanych z opieką w B. (k. 109). Konieczność opieki w określił wskazanym przez powoda znalazła odzwierciedlenie w opinii biegłego z zakresu ortopedii i traumatologii.

Modyfikacji w zakresie tych żądań uległy jedynie odsetki, których powód domagał się od daty wniesienia pozwu zatem od 2 stycznia 2013r. jednak z uwagi, na fakt, iż powód wcześniej nie zgłaszał pozwanemu tych roszczeń oznaczenie daty odsetek należało zmodyfikować na datę doręczenia pozwu – 1 marca 2013r. z tą chwilą roszczenie powoda zgodnie z przepisem art. 455 kc stało się wymagalne.

Podstawą do przyznania powodowi renty z tytułu zwiększonych potrzeb i zmniejszenia widoków powodzenia na przyszłość był przepis art. 444§ 2 kc. Roszczenie to okazało się zasadne do kwoty 450zł. Wskazać należy, że zwiększenie się potrzeb poszkodowanego stanowi szkodę przyszłą, wyrażającą się w stale powtarzających się wydatkach na ich zaspokojenie (np. konieczność stałego leczenia, zabiegów, kuracji, opieki osób trzecich, specjalnego odżywiania itp. – wyrok SA w Katowicach z dnia 24 maja 1996 r., III APr 7/96, OSA 1997, z. 6, poz. 18). Wówczas wystarczające jest wykazanie przez poszkodowanego istnienia zwiększonych potrzeb stanowiących następstwo czynu niedozwolonego (wyrok SN z dnia 22 czerwca 2005 r., III CK 392/04, LEX nr 177203). Natomiast przyznanie renty z tytułu zwiększonych potrzeb nie jest uzależnione od wykazania, że poszkodowany te potrzeby faktycznie zaspokaja i ponosi związane z tym wydatki (wyrok SN z dnia 11 marca 1976 r., IV CR 50/76, OSNCP 1977, nr 1, poz. 11).

Zwiększone potrzeby powód określił na kwotę 150zł miesięcznie wskazując, iż są to koszty związane z zakupem leków i dojazdami do poradni. Jak wynika jednak ze złożonej faktury wydatki na leki nie przekraczają kwoty 81.73zł (k. 110) i w tym zakresie wydatek ten należy uznać za uzasadniony. Za uzasadniony należy również uznać koszt dojazdu powoda do lekarza raz w miesiącu taksówką który to wydatek oscyluje w kwocie ok. 20zł. Posługiwanie się taksówką z uwagi na ograniczenia powoda jest jak najbardziej uzasadnione.

Wartość utraty widoków powodzenia na przyszłość sąd określił na kwotę 350zł. Z pewnością bowiem powód będąc w pełni sprawnym, wykonując zatrudnienie, mógłby podnosić swoje kwalifikacje, co zwiększałoby jego atrakcyjność na rynku pracy i przekładałby się na możliwości zarobkowe powoda. Uszczerbek na zdrowiu, którego doznał powód czyni go całkowicie niezdolnym do pracy, uniemożliwiając jednocześnie rozwój zawodowy i zmniejszając widoku powodzenia na przyszłość.

Również w zakresie roszczeń rentowych Sąd zmodyfikował w stosunku do żądania pozwu należne powodowi odsetki od wskazanych świadczeń, przyjmując zgodnie z przepisem art. 455kc, iż wezwanie do spełnienia świadczenia nastąpiło poprzez doręczenie odpisu pozwu w dniu 1 marca 2013r. a nie jak zadał powód od daty wniesienia pozwu w dniu 2 stycznia 2013r.

Zasadne okazało się również żądanie renty wyrównawczej w kwocie 295,15zł w miejsce przyznanej przez pozwanego w kwocie 231,82zł. W przypadku osoby, która wskutek wypadku przy pracy (lub zrównanego z wypadkiem przy pracy) doznała uszczerbku na zdrowiu, celem przyznania renty uzupełniającej, przewidzianej w art. 444 § 2 KC, jest doprowadzenie do zrównania sytuacji finansowej poszkodowanego z sytuacją hipotetyczną, w jakiej znajdowałaby się, gdyby nie uszczerbek na zdrowiu.

Powód wskazywał, iż od czasu wydania przez pozwanego decyzji ustalającej wysokość renty wyrównawczej w kwocie 231,82 zł stanowiącą różnicę pomiędzy uzyskiwanym przez powoda wynagrodzeniem, a obecnie uzyskiwanymi świadczeniami, zwiększeniu uległo minimalne miesięczne wynagrodzenie za pracę. Od 1 stycznia 2013r. wynosi

ono 1600zł brutto i 1280zł netto Dz.U.2012.1026. Okoliczność tak dała podstawy do zmiany w zakresie przyznanej powodowi renty w związku ze zmianą okoliczności - 907 § 2 kc. Celem wskazanego przepisu jest zharmonizowanie treści przysługującego poszkodowanemu prawa podmiotowego ze zmianą okoliczności faktycznych, jaka może nastąpić w przyszłości (A. Szpunar, glosa do uchwały SN z 6 sierpnia 1991 r., III CZP 66/91, OSP 1992, z. 5, poz. 102).

Nie mieściło się natomiast w zakresie roszczenia o rentę żądanie ustalenia obowiązku pozwanego do każdorazowego uwzględniania waloryzacji renty w stosunku do wysokości minimalnego wynagrodzenia.

Zasadnym natomiast było ustalenie odpowiedzialności pozwanego na przyszłość za skutki wypadku, któremu uległ powód. Roszczenie to opierało się na przepisie art. 189kpc. Zgodzić się należy z powodem, iż kwestię interesu prawnego poszkodowanego w ustalenia odpowiedzialności pozwanego za szkody mogące powstać w przyszłości rozstrzygnął Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 24 lutego 2009r. III CZP 2/09 upatrując go w potrzebie ochrony przed upływem terminu przedawnienia, oraz przeciwdziałaniu pogorszeniu się sytuacji poszkodowanego, który w kolejnym procesie musi wykazywać podstawy odpowiedzialności. Co oczywiście nie przemawia za uznaniem, iż interes ten istnieje w każdym wypadku, konieczne jest bowiem badanie go w każdej sprawie. W niniejszej sprawie uzasadnienie ku uznaniu istnienia interesu powoda dawała w szczególności opinia biegłego z zakresu ortopedii i traumatologii, która wskazywała, iż doznane urazy z czasem mogą powodować lub przyspieszać stany zwyrodnieniowe zarówno kręgosłupa, jak i kolana, z czym mogą się wiązać dodatkowe dolegliwości. Określone przez biegłego następstwa nie mają hipotetycznego charakteru, ale oparte są na wiedzy i doświadczeniu biegłego. Opinia ta w ocenie Sądu przesądza zatem żądanie pozwu w tym zakresie.

Wobec powyższych ustaleń orzeczono jak w sentencji wyroku na podstawie art. 822 k.c. art. 445 § 1 k.c. i art. 444 § 1 k.c. oraz art. 444 § 2 kc, art. 907 § 2 kc

O kosztach orzeczona na mocy art. 98 kpc mając na uwadze odpowiedzialność za wynik procesu. Powód przegrał proces w 34 % pozwany w proces 68% w takim też stosunku strony zobowiązane były do poniesienia kosztów procesu oraz do zwrotu brakujących wydatków. Wydatki wyłożone w toku procesu przez Skarb Państwa wyniosły 10.690,78zł pozwany zobowiązany był je pokryć do kwoty 7.269,73zł zaś powód do kwoty 3.421.05zł. Globalne koszty procesu poniesione przez strony wyniosły 17.634zł. Pozwany poniósł je do kwoty 7217zł powód do kwoty 10417zł zgodnie z procentowym wynikiem sprawy pozwany zobowiązany był zatem zwrócić powodowi koszty do kwoty 4.774.12zł.

zarządzenie:

(...)